

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

сканалюватися.

Що допомагає вдосконалюватися мені? Позитивне мислення, творче оточення, джерела натхнення. Мої джерела натхнення – моя родина, друзі, подорожі, сучасна українська проза, навчання в магістратурі.

У магістратурі я зустріла нових Учителів – високо професійних викладачів, які розширюють кругозір, розвивають свідомість; колег, які щиро діляться своїм досвідом. Навчання в магістратурі систематизує набуті знання та досвід і відкриває нові горизонти професійної діяльності.

Потапова Л. В.*

МІЙ ШЛЯХ ПЕДАГОГА

У житті кожної людини настає такий день, коли потрібно визначити свій життєвий шлях, адже від зробленого вибору залежить все подальше життя. У сучасному світі існують безліч професій, і вибрати одну свою і на все життя не просто. Мій шлях, довжиною у 26 років, – це навчання та виховання дітей дошкільного віку.

Моя мама теж педагог дошкільної освіти. Її педагогічний стаж понад 40 років. і я не з чуток знаю, що це за професія. Це важка праця, яка потребує багато сил не тільки фізичних, а й духовних. І після закінчення школи, коли постало питання, куди піти вчитися, варіант про те, що я буду педагогом був виключений повністю.

Але життя повернуло так, що я отримала середню дошкільну освіту, вищу – учитель початкових класів і вищу спеціальну – учитель-логопед. Доля це, чи спадковість? Невідомо. Головне – діти. Коли бачиш, що вони тобі довіряють, дивляться на тебе великими очима і не відходять від тебе ні на крок, слідуючи за тобою, а ти відчуваєш від цього таке задоволення, щастя і радість. Ти розумієш, що саме вихователь – твоя професія.

Вихователь – дивовижна професія. Саме вона дає можливість заглянути в країну дитинства, у цікавий, багатий і яскравий світ дитини. Педагогу важливо не зруйнувати це дитяче сприйняття світу, а з щирою любов'ю і великим умінням влитися в нього, розвинути й отримати такі жаданні результати. Напевно, саме тому я вибрала професію вихователя!

В. О. Сухомлинський писав: «Наш найважливіший педагогічний інструмент – уміння глибоко поважати людську особистість у своєму вихованцеві. Ми цим інструментом покликані творити дуже ніжну, тонку річ: бажання бути хорошим, стати сьогодні краще, ніж учора. Це бажання не виникає саме по собі, його можна тільки виховати».

Час не стоїть на місці, усе в житті змінюється... Змінилося й моє педагогічне життя: професія вихователя плавно перейшла в іншу, не менш важливу і дуже потрібну дітям – учитель-

---

* © Потапова Л. В.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

логопед. Ця дивовижна професія дає можливість розкрити всі творчі здібності, проявити душевні якості, щирість та майстерність. Робота з дітьми, які мають мовленнєві дефекти, дуже відповідальна і непроста. Працювати з ними цікаво: кожен із них унікальний і неповторний у своєму прояві і розвитку. І я щаслива від того, що доля подарувала мені таку професію, яка гармонійно поєднує в собі милосердя медицини, мудрість педагогіки і прозорливість психології.

Але доля й надалі змінювала моє життя. Після 14 років роботи у звичайному дитячому садочку мені запропонували роботу вчителя-дефектолога в дитячому будинку «Теремок». Тоді я вирішила, що, якщо віддаю себе дітям, які мають родину, у мене вистачить любові, знань та вмінь для дітей, які позбавлені батьківського піклування.

Робота в дитячому будинку справді важка, тут я дійсно відчула, що «чужих дітей не буває». Ти дійсно віддаєш себе дітям, не дарма вони тебе, «чужу тітку», називають «мама». А після трьох місяців перебування в закладі відкривають свою наболілу душу, радяться з тобою, довіряють свої таємниці.

Спілкуючись із дітьми, відкриваєш їм своє серце, вони натомість дарують свою теплоту і щирість, хвилювання і любов. Не передати словами ті відчуття, коли бачиш плоди своєї праці – красиво правильно вимову своїх вихованців.

Навчаючи дітей, я постійно працювала над підвищенням педагогічної майстерності та професійного рівня. Маю кваліфікацію «спеціаліст вищої категорії».

Волею долі дитячий будинок було реорганізовано в навчально-виховний комплекс, у якому мені було запропоновано працювати заступником директора з навчально-виховної роботи, а через рік мій заклад став звичайним дитячим садочком, а я – вихователем-методистом.

Тепер мої діти – це вихователі, учителі-дефектологи та інші педагогічні працівники, з якими я ділюся своїм досвідом вихователя, учителя-логопеда й дефектолога.

Мій досвід на цій посаді невеликий, рано ще говорити про великі досягнення, але є і маленькі перемоги. Я відчуваю почуття гордості за те, що в успіхах моїх колег є частинка моєї праці, і що я належу до числа великих трудівників.

Аналізуючи минулі роки, я усвідомлюю у професії педагога головне – це порядність, працьовитість, доброзичливість, терпіння і, звичайно, найголовніше – це любов, любов до дітей і до своєї справи.

У кожної людини свій шлях і своє покликання. Для мене, – це мій улюблений дитячий садочок. Це те місце, де я можу передати свою величезну любов до дітей, повагу і знання – колегам.

Я дуже люблю свою професію – складну, важку, але таку прекрасну! Кожен день, коли я приходжу в дитячий садочок, бачу радісні, пустотливі, допитливі очі дітей, відчуваючи свій

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

дотик до їхнього життя, я забуваю всі свої проблеми! Ніщо не може бути чарівніше, ніж кожен день повертатися в дитинство!

Працюючи багато років у дошкільній освіті, весь цей час я постійно вчилася, будь то навчальні заклади, чи постійна самоосвіта. Адже, щоб бути цікавою дітям та своїм колегам, потрібно завжди вчитися, постійно бути у творчому пошуку. Рішення навчатися в магістратурі за спеціальністю «Управління навчальними закладами» прийшло швидко. Це чудова можливість отримати нові теоретичні знання як управлінця, познайомитися з новими колегами, самовдосконалитися, підвищити свою кваліфікацію, відкрити нові перспективи роботи та набути відповідного статусу в суспільстві.

Протасов С. В.*

*Вчительською стежкою іду...
Немов зірки, дитячі очі сяють.
Як хочеться їм дати новизну
Відкрити світ, якого ще не знають...
Навчити вірі, проб і помилок,
Щоб всі вони назавжди зрозуміли,
Що кожен день, що кожен їх урок –
То є майбутнє наше і надія.*

З гордістю можу сказати: я – Учитель. І пишаюся цим. Кожен, хто любить свою професію, вважає її найціквішою, найпривабливішою, найкращою, найшляхетнішою у всьому світі. Саме завдяки цій професії я зростаю, набираюся мудрості, учуся терпінню й відчуваю себе абсолютно щасливою людиною. Я переконаний: немає у світі професії найвиснажливішої і найважливішої, найрадіснішої і найнеобхіднішої людям, ніж наша, вчительська. Адже бути вчителем – це природна якість. Недаремно кажуть: вчителем не стають, а народжуються. Що дає мені натхнення щодня з радістю йти на роботу, до школи? Що дає сили не опускати руки у випадку професійних невдач, а вірити, сподіватися й любити обраний шлях? Мабуть, це все ж таки підтримка і спілкування – з нашими учнями, колегами.

Професія вчителя – одна з найдавніших на землі. Її значущість не можна переоцінити. Із року в рік педагоги різного рівня навчання передають свої знання і свій досвід, працюючи на благо людства. Виховання підростаючого покоління лягає на їхні плечі. Від того, які знання і навички вони зможуть їм передати, залежить майбутнє країни. Рівень освіти демонструє рівень розвитку держави та її соціальну структуру.

Професія вчителя – це спосіб життя. Люди, які вибирають її, повинні прислухатися до свого серця і робити вибір душею. Це не просто передача знань, це виховання психологічного та морального обличчя підростаючого покоління. У якому б навчальному закладі не викладав педагог, він завжди повинен

---

* © Протасов С. В.